

Arrest

nr. 288 231 van 27 april 2023
in de zaken RvV X en X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2023 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 december 2022 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf (type C).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen tot vaststelling van het rolrecht van 31 januari 2023 met referentenummers X en X.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gezien de synthesesmemories.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikkingen van 23 maart 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 3 april 2023.

Gelet op de pleitnota's van 30 maart 2023, ingediend door de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 november 2022 dienen verzoekers elk een aanvraag in voor de afgifte van een visum kort verblijf, type C, om op familiebezoek te komen bij hun dochter met de Belgische nationaliteit. Op 16 december 2022 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de afgifte van de gevraagde visa. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

"Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

- (13) *Er bestaat redelijke twijfel over uw voornemen het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van het visum te verlaten.*

Betrokkene zou met zijn echtgenote op bezoek komen bij familie in België. Betrokkene toont met afdoend aan te beschikken over resterende familiale banden in het land van origine.

Betrokkene heeft bescheiden gezinsinkomsten uit pensioen die met beschouwd kunnen worden als bewijs van een sterke financiële band met het land van origine.

De voorgelegde bankrekening vertoont een negatief saldo.

Betrokkene toont niet aan te beschikken over eigendom in het land van origine.

Betrokkene heeft een recente voorgaande weigering tot afgifte van een visum kort verblijf ontvangen van de Duitse diplomatieke post.

Omwille van bovenstaande redenen wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van origine.”

En

“Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

- (13) *Er bestaat redelijke twijfel over uw voornemen het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van het visum te verlaten*

Betrokkene zou met haar echtgenoot op bezoek komen bij familie in België. Betrokkene toont met afdoend aan te beschikken over resterende familiale banden in het land van origine.

Betrokkene heeft bescheiden gezinsinkomsten uit pensioen die met beschouwd kunnen worden als bewijs van een sterke financiële band met het land van origine.

De voorgelegde bankrekening vertoont een negatief saldo.

Betrokkene heeft een recente voorgaande weigering tot afgifte van een visum kort verblijf ontvangen van de Duitse diplomatieke post.

Omwille van bovenstaande redenen wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van origine.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Nu de bestreden beslissingen steunen op identieke motieven en de door verzoekers ingediende beroepen ook steunen op dezelfde middelen en argumenten, is het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen beide beroepen samen te behandelen (RvS 14 juli 2003, nr. 121.596; RvS 2 februari 2009, nr. 190.056).

2.2. Verzoekers hebben ervoor geopteerd om elk een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememories behoudens wat de ontvankelijkheid van de beroepen en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In zijn nota's met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van niet-ontvankelijkheid op, omdat de beroepen volgens hem laattijdig zijn ingediend. Hij onderbouwt zijn standpunt als volgt:

“In casu is het verzoekschrift tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van 16 december 2022 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf (type C). De bestreden beslissing werd op 26 december 2022 ter kennis gebracht van verzoeker (zie bijlage 1). Dit blijkt ook uit de stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt.

De beroepstermijn begint dus te lopen op 27 december 2022. Overeenkomstig artikel 39/57, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet eindigt de beroepstermijn op woensdag 25 januari 2023. De laatste nuttige dag voor het indienen van het huidig verzoekschrift tot nietigverklaring betrof derhalve woensdag 25 januari 2023. Het beroep werd echter ingediend op vrijdag 27 januari 2023. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg laattijdig ingesteld.

Gelet op bovenstaande is verwerende partij de mening toegedaan dat het door verzoekende partij ingestelde beroep onontvankelijk is.”

3.2. In hun synthesesmemories beantwoorden verzoekers deze opgeworpen exceptie als volgt:

“Het verzoekschrift werd niet laattijdig ingediend.

De datum (26/12/2022) die u van het consulaat heeft ontvangen, is de datum van verzending van de beslissing naar VFS global (visum aanvraag centrum in Istanbul/Turkije.) De datum waarop ik de beslissing heb ontvangen is 29/12/2022. In de bijlage vindt u de notificatie-e-mail over de afronding van de evaluatie die mij is gestuurd.”

3.3. De Raad wijst erop dat de relevante bepalingen van artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

[...]

§ 2. De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen :

1° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij een ter post aangetekende brief met ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op deze waarop de brief aangeboden werd op de woonplaats van de geadresseerde of, in voorkomend geval, op zijn verblijfplaats of op zijn gekozen woonplaats;

2° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst;

3° wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst;

4° wanneer de kennisgeving is gebeurd per fax of bij elke andere bij deze wet toegelaten en niet in dit lid voorziene betekeniswijze, vanaf de eerste dag die volgt op die van de verzending.

De vervalddag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag.”

Verweerder steunt zich voor zijn standpunt op een kennisgeving van de bestreden beslissingen op 26 december 2022, waardoor volgens hem de laatste nuttige dag om beroep aan te tekenen 25 januari 2023 was en de beroepen ingediend op 27 januari 2023 laattijdig zijn. Hij verwijst hiervoor naar zijn stuk 1 gevoegd bij de nota's en de door verzoekers zelf bij hun inleidende verzoekschriften gevoegde stukken.

De Raad stelt vast dat de door verweerder bijgevoegde *“bevestiging van de kennisgeving”* bestaat uit mails van en naar het Consulaat-generaal van België in Istanboel, waarbij de aangesproken consulaire medewerker het volgende antwoordt op de vraag wanneer de kennisgeving heeft plaatsgevonden:

“La notification de refus est partie chez 26/12/2023. Ils ont été informés le jour même.”

(eigen vertaling : *“De kennisgeving van de weigering vertrok op 26/12/2023. Zij werden dezelfde dag hiervan op de hoogte gesteld.”*)

Er wordt echter niet verduidelijkt op welke wijze de kennisgeving van de bestreden beslissingen precies is gebeurd. Evenmin wordt een concreet bewijs van de verzending voorgelegd, noch een stuk waaruit blijkt dat verzoekers op 26 december 2023 tegen ontvangstbewijs in kennis werden gesteld van deze beslissingen.

In tegenstelling tot wat verweerder stelt, kan uit de door verzoekers bij hun inleidende verzoekschriften gevoegde stukken evenmin blijken dat een kennisgeving van de bestreden beslissingen daadwerkelijk reeds plaatsvond op 26 november 2022. De hierbij gevoegde beslissingen bevatten weliswaar een

stempel en handtekening van het Consulaat-generaal van België in Istanboel aangebracht op 26 december 2022, maar een handtekening van verzoekers zelf ontbreekt op deze stukken. Aldus blijkt niet dat op deze datum de bestreden beslissingen ook daadwerkelijk werden betekend aan verzoekers.

Verzoekers leggen op hun beurt in het kader van hun synthesesmemories een mail van “VFS Mailer” van 28 december 2022 voor waarin wordt gesteld dat zij de beslissingen diezelfde namiddag kunnen ophalen. Zij argumenteren dan ook op overtuigende wijze dat 26 december 2022 niet de datum van kennisgeving van de bestreden beslissingen is, maar eerder de datum waarop deze beslissingen werden ingegeven in het “VFS global” systeem. Gelet op de voormelde mail van 28 december 2022 en nu er geen enkel ander concreet bewijsstuk voorligt dat aantoonde dat verzoekers reeds voordien in kennis werden gesteld van (de motieven van) de bestreden beslissingen, moet worden aangenomen dat de kennisgeving ten vroegste op 28 december 2022 heeft plaatsgevonden. Dit betekent dat de beroepen die op 27 januari 2023 werden ingediend tegen de bestreden beslissingen in ieder geval als tijdig zijn te beschouwen.

De opgeworpen exceptie van laattijdigheid van de beroepen wordt verworpen.

3.4. Verweerder werpt nog een exceptie van niet-ontvankelijkheid van de beroepen op, omdat verzoekers zouden hebben nagelaten hierin een (ontvankelijk) middel te ontwikkelen en zij zich volgens verweerder beperken tot een feitelijke kritiek op de bestreden beslissingen zonder een duidelijke omschrijving te geven van de rechtsregel die zij geschonden achten. Zo stelt verweerder als volgt:

“Vervolgens stelt verwerende partij vast dat verzoeker eveneens nalaat aan te geven welke rechtsregel dan wel welk rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden.

Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid ‘een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.’ Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

Daar verzoekende partij in haar verzoekschrift nalaat aan te geven welke rechtsregel dan wel welk rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden, is verwerende partij de mening toegedaan dat het door de verzoekende partij ingestelde beroep tegen de beslissing van 16 december 2022 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf, onontvankelijk is.”

3.5. Krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 39/78 van deze wet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoeker deze rechtsregel of dit beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

Verzoekers, die de huidige procedures voeren zonder de bijstand van een advocaat, geven in hun uiteenzettingen aan dat de motieven in de bestreden beslissingen volledig in strijd zijn met de werkelijkheid en met de door hen bij hun aanvragen neergelegde stukken. Zij stellen dat zij wel degelijk hun familiebanden in Turkije hebben aangetoond, dat hun financiële situatie ook in orde is gelet op hun inkomen uit pensioen en nu zij eigenaar zijn van drie eigendommen, waarvan zij er één zelf bewonen en de andere verhuren en dat het eerder aangevraagde visum in Duitsland dat werd geweigerd ook geen probleem mag vormen. De Raad stelt vast dat verzoekers aldus op duidelijke wijze aangeven dat zij van oordeel zijn dat de bestreden beslissingen zijn gesteund op onjuiste feitelijke gegevens en/of vaststellingen. Er dient aldus te worden aangenomen dat verzoekers zich op onmiskkenbare wijze hebben willen beroepen op een schending van de materiële motiveringsplicht en dat de naar voor gebrachte kritiek verweerder in de mogelijkheid stelde zijn rechten van verdediging te vrijwaren.

Ook deze opgeworpen exceptie wordt bijgevolg verworpen.

3.6. In zoverre verzoekers in hun pleitnota's elk een schadevergoeding van 1000 euro vragen, moet nog worden opgemerkt dat zij bij de Raad een geschil aanhangig maken betreffende een burgerlijk recht, met name een recht op vergoeding van de schade veroorzaakt door een vermeend foutief handelen van het bestuur. Luidens artikel 144 van de Grondwet behoren geschillen over burgerlijke rechten evenwel bij

uitsluiting tot de bevoegdheid van de rechtbanken van de rechterlijke macht. De Raad heeft bijgevolg geen rechtsmacht om kennis te nemen van de vordering tot schadevergoeding (RvS 23 maart 1998, nr. 72.631; RvS 1 december 2006, 165.472).

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Zoals uit voorgaande bespreking blijkt, kan worden aangenomen dat verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. Zij zetten zowel in hun verzoekschriften als in de synthesememories, en de pleitnota's, uiteen dat zij niet akkoord kunnen gaan met de motieven in de bestreden beslissingen. Verzoekers wijzen erop dat zij een visum kort verblijf hebben aangevraagd om op familiebezoek te gaan bij hun Belgische dochter, die een behandeling inzake borstkanker moet ondergaan. Zij stellen vooreerst dat zij bij hun aanvragen een attest van gezinssamenstelling hebben neergelegd en dat daaruit blijkt dat zij nog een zoon hebben die in Turkije verblijft, waardoor zij wel degelijk nog nauwe gezinsbanden onderhouden in Turkije. Zij stellen verder dat zij een regulier pensioeninkomen genieten, maar ook dat zij bij hun aanvragen drie eigendomsakten hebben voorgelegd. Zij betogen dat zij één van deze woningen zelf bewonen en de twee andere woningen rechtstreeks verhuren, waardoor zij ook inkomsten hebben uit de verhuur. Zij geven aan dat hiermee niet concreet rekening werd gehouden. Bovendien wijzen zij er ook op dat hun dochter garant staat voor hen. Verzoekers concluderen dat hun aanvraag is afgewezen om redenen die niet geldig zijn en de waarheid niet weerspiegelen. Zij benadrukken dat zij voor een periode van 15 dagen naar België wensen te komen om hun dochter bij te staan in haar strijd tegen borstkanker en dat zij daarna meteen weer vertrekken naar Turkije.

4.2. Verweerder heeft in zijn nota's met opmerkingen volgend verweer opgenomen ten aanzien van verzoekers hun middel:

“Ten overvloede wenst verwerende partij te benadrukken dat verzoeker verwijst naar stukken die hij zou neergelegd hebben bij zijn aanvraag. Echter, bij nazicht van het administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat de stukken waarnaar verzoeker verwijst niet werden neergelegd bij de aanvraag (zie bijlage 2). Voor zover het zou gaan om de niet-vertaalde documenten die werden opgesteld in het Turks, zonder vertaling ervan in één van de landstalen (of in het Engels) en dus opgesteld in een voor verwerende partij onbegrijpbare taal, dient erop gewezen te worden dat verzoeker niet de verwachting kan koesteren dat de verwerende partij verder onderzoek pleegt naar een document dat opgesteld werd in een voor verwerende partij onbegrijpbare taal.”

4.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

De Raad treedt bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.4. De bestreden beslissingen vermelden uitdrukkelijk artikel 32 van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode als de juridische grondslag. Deze bepaling luidt als volgt:

“Weigering van een visum

1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

[...]"

4.5. Verzoekers hebben bij het Consulaat-generaal van België in Istanboel elk een visum aangevraagd met het oog op een familiebezoek bij hun Belgische dochter. Deze aanvragen werden geweigerd omdat verweerder van oordeel is dat er redelijke twijfel bestaat over hun voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van het aangevraagde visum te verlaten. Concreet steunt verweerder zich hierbij op de volgende vaststellingen:

- verzoekers tonen niet afdoende aan te beschikken over resterende familiale banden in Turkije;
- de bescheiden gezinsinkomsten uit pensioen kunnen niet worden beschouwd als bewijs van een sterke financiële band met Turkije;
- de voorgelegde bankrekening vertoont een negatief saldo;
- verzoekers tonen niet aan te beschikken over eigendom in Turkije;
- verzoekers hebben een recente voorgaande weigering van afgifte van een visum kort verblijf ontvangen van de Duitse diplomatieke post.

Verzoekers gaan echter niet akkoord met de “vaststellingen” van verweerder in de bestreden beslissingen. Zij zijn van oordeel dat zij wel degelijk afdoende hebben aangetoond dat zij voor het aflopen van hun visum zullen terugkeren naar Turkije.

4.6. Om te kunnen nagaan of verweerder de bestreden beslissingen heeft gestoeld op werkelijke, bestaande en concrete feiten die relevant zijn, dient de Raad aldus na te gaan welke stukken verzoekers hebben voorgelegd bij hun aanvragen. Uit nazicht van de administratieve dossiers blijkt echter dat de visumdossiers van verzoekers nagenoeg volledig ontbreken. De administratieve dossiers van verzoekers bevatten, naast de verzoekschriften en hierbij gevoegde stukken, enkel de attesten van tenlasteneming en de formulieren die het Consulaat-generaal van België in Istanboel zelf opstelde naar aanleiding van de visumaanvragen, waaronder een door hen verstrekt advies inzake deze visumaanvragen waarin zij ook een overzicht geven van de voorgelegde stukken. De door verzoekers ingevulde visumformulieren en de door hen in het kader van hun visumaanvragen voorgelegde stavingstukken ontbreken voor het overige evenwel volledig in de op de griffie van de Raad neergelegde administratieve dossiers.

Meer zelfs, de door verweerder bij zijn nota's met opmerkingen gevoegde e-mails geven duidelijk aan dat de visumdossiers pas na het nemen van de bestreden beslissingen op 16 december 2022 werden overgemaakt aan verweerder, zodat niet blijkt dat hun visumaanvragen en de hierbij voorgelegde stukken als dusdanig reeds voorlagen op het ogenblik dat verweerder zijn beslissingen heeft genomen. Zo blijkt uit de door verweerder bij zijn nota's gevoegde e-mails (stuk 1) dat hij pas in februari 2023 in het bezit is gekomen van de eigenlijke visumdossiers van verzoekers. Immers heeft verweerder op maandag 13 februari 2023 volgende mail verstuurd naar het Consulaat-generaal van België in Istanboel:

“Beste collega

Er werd beroep ingediend tegen de beslissingen in bijlage. Zou het mogelijk zijn om het volledig visum-dossier van betrokkenen alsook de kennisgeving van de beslissing over te maken aub?

Het betreft: [...]"

Op 14 februari 2023 wordt er een herinneringsmail gestuurd om het visumdossier dringend over te maken, met de boodschap dat er niet veel tijd over is "voor het beroep". Op 14 en 15 februari 2023 worden er mails teruggestuurd met de dossiers in bijlage.

Aldus komt naar voor dat verweerder zich voor het nemen van zijn beslissingen volledig heeft gesteund op de door het Consulaat-generaal zelf opgestelde formulieren, zonder dat hij kon beschikken over de eigenlijke visumdossiers en de hierin vervatte stukken. Dit doet reeds de nodige vragen rijzen over de ernst waarmee de feitenvaststellingen in de bestreden beslissingen zijn gebeurd.

In een van de formulieren die door het Consulaat-generaal zelf werden opgesteld, kan verder worden gelezen als volgt:

"Avis négatif

*Info complémentaire: echtpaar 153156 + 157 : familiebezoek eerste graad - familieband bewezen
eerdere weigeringen DEU*

*3bis : ontvankelijk en kan aanvaard worden, garant voldoende solvabel
ontvangen bescheiden pensioen, saldo op rekening zeer laag - geen afdoend bewijs van voldoende
bestaansmiddelen in het land van verblijf
geen bewijs van eigendom noch sociaal-economische banden in het land van bewijs
terugkeergarantie niet afdoend aangetoond*

A déjà reçu un visa pour l'espace Schengen

Info complémentaire: DEU/503100/20190204/001752051, DEU/503100/20171102/001566574

Rejet du visa précédent (à préciser)

Info complémentaire: DEU/503100/20220822/002113056, DEU/503100/20190114/001742611

Commentaire libre

*Info complémentaire: * But du Séjour : Visite Familiale*

** N de dossier : 153156 + 153157*

** Visa Schengen précédent :*

- Poste 1st - 2 fois XX - DEU / 01.2019 et 09.2022

- Poste 1st - 2 fois - DEU / 11.2017 et 02.2019 / non vérifiable car pas ancien passeport

- Poste 1st - BEL / 2015 / 30 jrs / 1 entrée / non vérifiable car pas ancien passeport

** Etat Civil : Mariée selon fiche familiale*

** Annexe 3 bis : 28.09.2022 / recevable*

** Nom et prénom de l'invitant : [D.F.]*

** Lien avec le requérant : père / prouvé*

** Nombre d'invité : 2*

** Nombre de jours : 15 jrs*

** Copie CI garant : belge RN [...]*

** Composition de ménage : oui*

** Nombre de personnes à charge : /*

** Solvabilité du garant : du 01.08.2022 au 30.09.2022 = 4.894 € / 07.2022 = 1.901 € + extrait de rôle 2021 = 39.865 €*

** Situation du requérant : femme au foyer selon formulaire*

** Finance de l'époux du requérant :*

- extrait de compte en TL du 01.07.2022 au 31.10.2022 : solde = - 264 TL (- 13 €) / pension lisible

- compte en € : solde = 3.415 €

** Réservation d'avion : du 26.11.2022 au 10.12.2022 (Ist/Bru/Ist)*

** Assurance : Ak Ass. du 25.11.2022 au 25.12.2022*

** Doc. supplémentaire :*

+ lettre du garant

+ certificat de résidence du garant

+ rapport maladie du garant du 30.08.2022 au 03.11.2022

+ fiche salaire de l'époux du garant

+ fiche salaire 2021 du garant

+ contrat de bail

+ copie livret de famille

+ copie acte de propriété

** Avis :*

- a eu 2 refus

- *garant fiable*
 - *voyage avec son époux pour visiter sa fille*
- (FT)"

Waar verweerder in de bestreden beslissingen stelt dat niet afdoende is aangetoond dat verzoekers nog beschikken over resterende familiale banden in het land van herkomst blijkt niet dat en in welke mate hierbij rekening is gehouden met het, volgens het stuk van het Consulaat-generaal, onder meer voorgelegde huwelijksboekje of de "*fiche familiale*" ("*familiale fiche*"). Volgens verzoekers legden zij bij hun aanvragen een attest van gezinssamenstelling voor waaruit blijkt dat zij nog een zoon hebben die in Turkije verblijft, waardoor zij wel degelijk nog nauwe gezinsbanden onderhouden in dat land.

In zoverre verweerder in de bestreden beslissingen nog motiveert dat niet is aangetoond dat verzoekers beschikken over eigendom in hun land van herkomst, houden verzoekers verder voor dat zij bij hun visumaanvragen drie eigendomsaktes van onroerend goed in Turkije hebben voorgelegd. Zij betogen dat zij één van deze woningen zelf bewonen en de twee andere woningen rechtstreeks verhuren, waardoor zij ook inkomsten hebben uit de verhuur en dat hiermee onterecht geen rekening is gehouden. In dit verband moet worden vastgesteld dat in voormeld stuk van het Consulaat-generaal, dat wel voorhanden is in de administratieve dossiers, inderdaad melding wordt gemaakt van een of meerdere eigendomsaktes en een huurovereenkomst die verzoekers hebben voorgelegd.

Het stuk opgesteld door het Consulaat-generaal lijkt op dit punt ook tegenstrijdig, in de zin dat bovenaan in het document wordt gesteld dat er geen afdoende bewijs van voldoende bestaansmiddelen in het land van verblijf voorligt, alsook geen bewijs van eigendom noch van sociaal-economische banden in Turkije, terwijl in de rest van dit stuk er sprake is van "*Doc. Supplémentaire*" ("*bijkomende documenten*"), waaronder een "*contrat de bail*" ("*een huurcontract*"), een "*copie livret de famille*" ("*een kopie van het huwelijksboekje*") en een "*copie acte de propriété*" ("*een kopie van een eigendomsakte*"). Aldus komen de vaststellingen die in het eerste gedeelte van dit stuk worden gemaakt klaarblijkelijk niet volledig overeen met de documenten die volgens dit stuk bijkomend nog werden neergelegd in het kader van de aanvragen.

De Raad moet andermaal herhalen dat de eigenlijke visumdossiers niet voorhanden zijn in de administratieve dossiers die verweerder heeft neergelegd, en dat verweerder deze pas na het nemen van de bestreden beslissingen heeft opgevraagd bij het Consulaat-generaal, zodat zijn "*vaststellingen*" in de bestreden beslissingen blijken te zijn gedaan zonder dat hij werkelijk beschikte over de stukken die dienden te worden beoordeeld. Hij blijkt zich louter te hebben gebaseerd op een eerder summiere beoordeling van de voorgelegde stukken door het Consulaat-generaal zelf, waarvan bovendien niet blijkt dat hierbij ook alle bijkomend nog gevoegde stukken in rekening werden gebracht.

Het gegeven dat verweerder bij zijn nota's met opmerkingen alsnog de "*visumdossiers*" van verzoekers voegt, kan geen afbreuk doen aan wat voorafgaat. De vaststelling blijft overeind dat verweerder bepaalde vaststellingen heeft gedaan inzake de visumaanvragen zonder dat hij zelf beschikte over de voorgelegde stavingstukken en zonder dat blijkt dat hierbij alle voorgelegde stukken op correcte wijze in rekening zijn gebracht.

Verweerder stelt in zijn nota's nog dat niet blijkt dat verzoekers de door hen genoemde stukken daadwerkelijk hebben gevoegd bij hun aanvragen. Hij wijst erop dat de "*visumdossiers*" wel niet-vertaalde documenten bevatten, die werden opgesteld in het Turks, maar dat verzoekers niet kunnen verwachten dat hij een eigen onderzoek voert naar documenten die werden opgesteld in een voor hem onbegrijpelijke taal.

Hoewel de Raad verweerder kan volgen waar hij stelt dat de "*visumdossiers*" meerdere niet-vertaalde stukken in het Turks bevatten, moet er wel op worden gewezen dat in de bestreden beslissingen nergens melding wordt gemaakt van deze stukken of dat er wordt gemotiveerd dat verweerder hiermee geen rekening kan houden omwille van de taal. Er is sprake van een a posteriori motivering waarmee de Raad geen rekening kan houden. Dit betoog van verweerder dat hij de stukken die in het Turks zijn gesteld niet kan begrijpen, botst ook enigszins met de stukken van het Consulaat-generaal zelf die voorhanden zijn in de administratieve dossiers en waarin duidelijk wordt gesteld dat verzoekers bijkomend onder meer een "*contrat de bail*" ("*een huurcontract*"), een "*copie livret de famille*" ("*een kopie van het huwelijksboekje*") en een "*copie acte de propriété*" ("*een kopie van een eigendomsakte*") hebben voorgelegd. Een andere mogelijkheid is dat de dossiers nog steeds niet volledig blijken te zijn. Verweerder heeft alleszins nagelaten er in zijn beslissingen concreet blijk van te geven dat hij alle door verzoekers voorgelegde stukken heeft bekeken.

Uit het geheel van de (onvolledige) administratieve dossiers, de stukken die werden toegevoegd aan de nota's met opmerkingen en de ongerijmdheden tussen de motieven van de bestreden beslissingen en de stukken van het Consulaat-generaal zelf in de administratieve dossiers, kan worden afgeleid dat verweerder de bestreden beslissingen heeft genomen zonder hierbij de visumaanvragen en de daarbij gevoegde stukken concreet te betrekken. Verweerder kan niet anders voorhouden nu hij bijna twee maanden na het nemen van de bestreden beslissingen pas de eigenlijke aanvragen en voorgelegde stukken heeft opgevraagd bij het Consulaat-generaal van België in Istanboel.

Verzoekers tonen met hun kritiek aan dat verweerder zich bij het nemen van de bestreden beslissingen niet heeft gestoeld op de werkelijke, bestaande en concrete stukken en gegevens die relevant zijn. Het komt verder niet toe aan de Raad om te oordelen of verweerder ook zou motiveren dat er redelijke twijfel bestaat inzake een terugkeer van verzoekers naar Turkije, indien hij met alle elementen rekening had gehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

Verzoekers' middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van de beroepen ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 december 2022 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf (type C) worden vernietigd.

Artikel 3

De kosten van beide beroepen, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS